

OMILIE LA SF. APOSTOL PAVEL – 29 Iunie
(Pentru Duminica 12/7/2020)

Antiohia Pisidiei, situată pe platoul de vest al Munților Taurus, a avut onoarea de a fi primul loc în toată Asia Mică care a auzit predicile Sfântului Pavel (consemnat de Sfântul Luca în Fapte 13: 16-41). Cu aceasta, a fost fondată Biserica Antiohiei, iar de acolo, Evanghelia lui Hristos s-a răspândit în regiunea mai largă. În timp ce noi putem să ne simțim recunoscători marelui apostol pentru această lucrare mântuitoare, liderii evrei din sinagoga Antiohiei de la acea vreme nu au fost. Ei au fost foarte alarmați când au văzut creșterea populației creștine a orașului și a satelor din jur. Acești zeloți au făcut apel la autorități, care apoi i-au hărțuit și i-au expulzat pe Sfinții Pavel și Barnaba din provincie. Necazurile lor nu s-au sfârșit aici, căci sfinții au fost persecutați și în Iconium și Lystra. De fapt, în Lystra Sfântul Pavel a fost lovit cu pietre în așa mod încât dușmanii săi l-au lăsat crezându-l mort (vezi Fapte 14:19). El a supraviețuit miraculos, dar prigoana și necazurile nu l-au părăsit niciodată. În cea de-a doua Epistolă către Corinteni, el expune suferința pe care a îndurat-o pentru Evanghelia: boala, foamea, setea, frigul din lipsa hainelor și a adăpostului, epuizarea de pe urma călătoriilor sale cu amenințarea constantă de a fi tâlhăriți, naufragiu (în drum la Roma), bătaie cu bețe și pietre și 4 ani de închisoare. Exista, de asemenea, „*un ghimpe în trup, un inger al satanei*” cu care Sfântul s-a luptat în mod constant (vezi 2 Corinteni 11: 23-33; 12: 7).

Putem admira marele personaj al Sfântului Pavel, care, în ciuda tuturor greutăților, s-a angajat în lucrări misionare care s-au răspândit în Est și Vest. Dar cum s-a descurcat acest apostol suprem cu atâta durere? Unii s-ar aștepta ca toate aceste dureri și dificultăți să-l conducă pe Sfântul Pavel la o mare nefericire și disperare. Într-o astfel de stare, el ar fi o figură jalnică, plângându-se lui Dumnezeu: Doamne, ce ți-am făcut pentru a merita atâta chinuri? Lucrez pentru Tine, pentru a-i învăța pe oameni să creadă în Tine! De ce m-ai lăsat să ajung la asta? Când oamenii mă vor vedea în acest fel ca urmare a credinței mele în Tine, vor rămâne departe pentru a evita aceeași soartă! Dar, după cum știm, nimic din toate acestea nu a fost simțit în sufletul Sfântului. Dimpotrivă, „*mă bucur în suferințele mele*”, așa cum le scrie colosienilor (Coloseni 1:24). Pentru corinteni scrie: „*Când sunt slab, atunci sunt puternic*” (2 Corinteni 12:10). Acest lucru nu se conformează logicii umane și pare ciudat, dar Sfântul Pavel a ținut mai sus. Precum sportivii care muncesc din greu pentru a câștiga aur la Olimpiadă prin antrenament, exercițiu, neîndeplinirea unor dorințe și durere; La fel și Sfântul Pavel a lucrat spre un scop mai mare în viața sa, încât el se îndreaptă „*la țintă, la răsplata chemării de sus, a lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus.*” (Filipeni 3:14). El credea că, oricât ar putea suferi un creștin în această viață scurtă, nu este nimic în comparație cu slava eternă pe care Dumnezeu o are pentru noi în viața cerească care urmează celei pământești (vezi Romani 8:18). Acesta este motivul pentru care nu a existat nicio ezitare atunci când le-a spus creștinilor proaspăt luminați din Antiohia Pisidiei: „*prin multe suferințe trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu*” (Fapte 14:22). Sfântul Pavel nu le-a spus oamenilor tot ceea ce voiau să audă, doar pentru a-i atrage, așa cum au făcut învățătorii mincinoși (vezi 2 Timotei 4: 3). Nu i-a fost teamă că oamenii vor părăsi Biserica când aud cât de greu este, pentru că și-a amintit ce spusese Iisus Hristos Însuși: „*strâmtă este poarta, și îngustă este calea care duce la viață*” (Matei 7:14). Și Domnul ne încurajează să ne „*străduim să intrăm prin poarta îngustă*” (Luca 13:24).

Frații mei și surorile mele, să păstrăm în mintea și inimile noastre lecția importantă pe care Sfântul Apostol ne învață astăzi cu cuvântul și exemplul său. Întotdeauna vor fi necazuri în viața noastră. La urma urmei, Domnul ne-a spus: „*În lume necazuri veți avea*” (Ioan 16:33). Sfântul Paisie Atonitul a spus că „*bolile mele m-au ajutat mai mult decât toate posturile, privegherile și exercițiile vieții ascetice.*” Nu suntem singuri în fața acestor necazuri, pentru că Hristos este întotdeauna acolo, dându-ne putere. Avem Cuvântul lui Dumnezeu care ne asigură că nu vom fi ispitiți peste măsura noastră (vezi 1 Corinteni 10:13). Fie ca noi să nu renunțăm niciodată, ci mai degrabă să înfruntăm totul cu curaj, răbdare, optimism și un spirit de luptă, așa cum a făcut și Sfântul Pavel. În acest fel, putem spune cu adevărat la sfârșitul vieții noastre: „*Lupta cea bună m-am luptat, ... De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea...*” (2 Timotei 4: 7-8). Amin.